

ת"פ 15889/12/16 - מדינת ישראל נגד יוסף אפנגר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 15889-12-16 מדינת ישראל נ' אפנגר
לפני כבוד השופט ציון קאפח

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אלירם גלעם

המאשימה

נגד

יוסף אפנגר
ע"י ב"כ עו"ד משה סוחמי

הנאשם

הכרעת דין

כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982, אני מודיע על זיכוי הנאשם.

1. כתב האישום :

ביום 26.11.15 סמוך לשעה 20:30 בבני ברק נהג הנאשם במכונית מסוג מרצדס ברח' ר' עקיבא. בשלב מסוים, ביצע הנאשם עקיפה מסוכנת בכך שחצה קו הפרדה לבן רצוף והחל נוסע במסלול המיועד לתנועה מהכיוון הנגדי.

שני שוטרי תנועה אשר היו בסיור שגרתי הבחינו בנאשם המבצע את עבירת התנועה והחלו נוסעים בעקבותיו תוך שהם שומרים על קשר עין רציף עם רכב הנאשם.

מכאן ואילך מתאר כתב האישום נהיגה פראית של הנאשם, אשר פנה שמאלה לרח' ירושלים תוך שהוא מתעלם מכלי רכב הבאים מולו, לא נותן להם זכות קדימה וגורם להם לבלום בפתאומיות. בהמשך התעלם הנאשם מהולכי רגל אשר לא השלימו את חציית מעבר החצייה ונאלצו לרוץ לכיוון המדרכה מחשש לדריסתם בשל הנהיגה הפרועה והרשלנית.

הנאשם המשיך בנהיגתו ופנה ימינה לרח' יהודה הלוי כאשר שוטרי הסיור נוסעים בעקבותיו כל העת תוך שהם מהבהבים עם פנסי ניידת הסיור על מנת לסמן לנאשם שיעצור את רכבו, אולם הנאשם התעלם מדרישת השוטרים והוסיף בנהיגתו הפרועה תוך שהוא נצמד לרכבים במקום ומנסה לעקוף בצורה שאינה בטוחה.

בשלב מסוים עלה בידי השוטרים, אשר היו לבושים במדי משטרה תקינים, לעקוף את רכב הנאשם משמאל, פתחו את חלון הניידת, יצרו קשר עין עם הנאשם, הזדהו בפניו על ידי הצגת תעודת שוטר וקראו לו " **תעצור בצד, משטרה**" אך גם לזאת לא שעה הנאשם, הניף את ידו השמאלית לעברם ונמלט מהמקום שלא כדין.

הנאשם המשיך בנהיגתו הפראית, התעלם מתמרור עצור, הניס הולכי רגל אשר היו על מעבר חצייה וגרם לכלי רכב שהיו בטווח נסיעתו לבלום בפתאומיות בשל נסיעתו המסוכנת. כל אותה עת המשיכו שוטרי הסיור לסמן לנאשם לעצור אך הוא התעלם מהם והמשיך בנסיעתו הפרועה.

לבסוף, נהג הנאשם ברח' קוטלר וכאשר הגיע לצומת רח' דונולו, פנה שמאלה בחדות, פנייה אשר גרמה להולכי רגל במעבר חצייה לעצור בפתאומיות ולניידת אשר הייתה בעקבותיו, לבלום בפתאומיות לסטות מנתיב נסיעתה ולפגוע במכונית אשר חנתה במקום.

שוטר הסיור ירד מהניידת והתקרב לעבר רכב הנאשם שהיה בעצירה, כאשר הוא מניח ידו על נשקו מחשש שהנאשם יסכן אותו. השוטר התקרב לעבר חזית רכב הנאשם תוך שהוא צועק לעברו : "**עצור משטרה! עצור משטרה!**" הנאשם לא נשמע לדברי השוטר, הניח ידו על מוט ההילוכים והחל בנסיעה על מנת להימלט. לפיכך שלף שוטר הסיור את נשקו, ירה ירייה בודדת אל עבר הגלגל השמאלי של רכב הנאשם, אך גם ירייה זו לא הצליחה להרתיע את הנאשם שנמלט משם בנהיגה פראית, כאשר השוטרים נותרים במקומם.

מאוחר יותר, בשעה 21:40 הגיע הנאשם אל תחנת המשטרה והסגיר את עצמו.

על אלה יוחסו לנאשם העבירות הבאות :

סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה-עבירה בהתאם לסעיף 332(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

נהיגת רכב בקלות ראש או ברשלנות-עבירה בהתאם לסעיף 62(2) ביחד עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה (נוסח חדש).

2. גדר המחלוקת:

הנאשם כפר במיוחס לו וטען כדברים הבאים : הוא לא ביצע כל עבירת תנועה, ניידת הסיור אשר נסעה בעקבותיו הייתה **ללא כל סימני זיהוי בהיותה רכב מושכר**, ולפי שלא ידע שמדובר בשוטרים הוא חשש שמדובר בעבריינים שאת חמתם העלה משלא נתן להם להשתלב בתנועה. הוא אישר כי בשלב מסוים עצרו שוטרי הסיור במקביל לרכבו ואמרו לו לצאת מהרכב, אך הוא, אשר לא ידע כי מדובר בשוטרים, לא שעה לאמירתם משום שחשש כי מדובר בעבריינים.

במוקד המחלוקת ניצבת השאלה המרכזית האם אכן חשד השוטר לאחר שהבחין בעבירת תנועה, לדבריו, כי מדובר באירוע בטחוני ועל כן לא הסתפק ברישום מספר רכב הנאשם גם בנסיבות המורכבות-תנועה ברחובות

וחציית הולכי רגל -וביכר תחת זאת לדלוק בעקבות הנאשם פרק זמן של 10-15 דקות פרק זמן ממושך לכל הדעות.

לטענת ב"כ הנאשם, החשד בדבר פח"ע (פעילות חבלנית עוינת) הומצא בדיעבד על ידי השוטר על מנת להצדיק את הירי לכיוון מכונית הנאשם.

ברי, כי לבירור שאלה זו תהיה השלכה על בחינת מהימנות השוטר לגבי יתר השאלות הטעונות הכרעה.

3. הראיות-מבט על:

(א) שני עדי תביעה עמדו במרכז של התשתית הראייתית : השוטר סנד אבו זמירו (להלן: **"השוטר"**) שהינו ראש משמרת בשיטור העירוני בבני ברק והפקח שרון כהן (להלן: **"הפקח"**), אשר היה אותה עת פקח בעיריית בני ברק. השניים השתייכו ליחידה משולבת בשיטור העירוני ובשעת האירוע נסעו ברכב לא מזוהה מושכר על ידי העירייה כאשר השוטר נוהג ברכב. אין מחלוקת כי השניים היו לבושים במדים איש איש על פי השתייכותו הארגונית.

(ב) השוטר סנד התייחס לחשש מפיגוע כדלקמן : **"מדובר בריבוי אירועי פח"ע באמצעות כלי רכב" (ת/1 עמ' 3).**

לשאלה מדוע לא דיווח למוקד על רכב מסכן חיים ועל הצורך בחסימת כבישים השיב כי לא עלה בידו ליצור קשר עם המוקד עקב תקלה במכשיר הקשר שלו. משנתבקש להבהיר מדוע לא ביקש מהפקח ליצור קשר עם המוקד העירוני או למצער כי יעשה שימוש בטלפון הנייד השיב : **"כבר עניתי על זה. לא חשבתי על זה. הייתה לי תחושת לחץ"**. (עמ' 17 שורה 21).

שאלה: **" אתה כבר בשלבים האלה חשדת שמדובר באירוע בטחוני"**.

תשובה : **" נכון"**. (עמ' 17 שורות 22-23).

אלה אמצעי הקשר אשר היו בניידת : לשוטר, מכשיר קשר (אשר לא פעל) לחצן מצוקה תקין וטלפון נייד. ברשות הפקח היו מכשיר מירס המחובר למוקד העירוני וטלפון נייד. למעט מכשיר הקשר אשר לדברי השוטר לא פעל, לא נעשה ניסיון כלשהו להתריע על המתרחש ולהזעיק עזרה, באחד מאמצעי הקשר האחרים. **רק בתום האירוע, 15 דקות מתחילתו**, לחץ השוטר על לחצן המצוקה ! (עמ' 18 שורות 18-19).

אולם בכך לא סגי : בהודעתו במשטרה של הפקח - ת/7 אשר הוגשה חלף חקירתו הראשית-אין ולו רמז כי היה מדובר באירוע שתחילתו עבירת תנועה **והמשכו אירוע בטחוני**. גם בחקירתו בבית המשפט לא סיפר הפקח על החשד בדבר מכונית הנהוגה על ידי מחבל.

היפוכו של דבר: **לדבריו, השוטר לא דיבר אתו כלל במהלך המרדף ! (33 שורות 14-15).**

קשה להעלות על הדעת התרחשות בה השוטר חושד ברכב עקב המצב הביטחוני אך למרות זאת אינו משתף את חברו לסיור בחשד ואינו מבקש את עזרתו ליצור קשר באמצעות המכשירים המצויים ברשותו.

לא ניתן אפוא, נוכח התמיהות, לבסס ממצאים עובדתיים על סמך עדות השוטר.

(ג) הסתירות בין השוטר לפקח אשר לאופן בו הזדהו בפני הנאשם : זה טוען כי הוציא תעודת שוטר וזה אומר שלא כך היו פני הדברים. זה טוען כי הנאשם לבש חולצה לבנה וזה טוען כי הנאשם לבש חולצה שחורה. לכך יש משמעות אשר להיות חלונות רכב הנאשם פתוחים אם לאו. בנקודה זו קיימת סתירה בין עדות הפקח אשר אף מוסר 2 גרסאות בעדותו (סוף עמ' 34, תחילת עמ' 35 ועמ' 37 שורה 12) לבין עדות השוטר שאישר כי החלון במכונית הנאשם היה סגור (עמ' 16 שורות 1-2).

לטענת הנאשם, החלון בניידת היה פתוח במקצת כך שיכול היה להבחין רק בראש של האיש אשר צעק לעברו. את המדים לא יכול היה לראות לפי שחלונות הניידת היו כהים.

(ד) הפקח טוען כי הנאשם בלם מעת לעת כדי להפריע להם " **אני מתעקש שהוא שיחק איתנו**" (עמ' 40 שורות 1-7). למיטב הבנתי לא כך מתנהג נהג החפץ להימלט משוטרים.

בהודעתו במשטרה טען כי נהיגת הנאשם הייתה פראית ומסוכנת אך בחקירתו הנגדית **אמר כי אינו זוכר הפרעה לכלי רכב או להולכי רגל** (עמ' 40 שורות 16-20).

הפקח מוסיף ומדגיש "**זה לא היה מרדף, לא נסענו כמרדף, לא היה מרדף בכלל**" (עמ' 33 שורה 20) (עמ' 38 שורה 30).

מנגד, מציין השוטר כי נהיגת הנאשם הייתה "**פראית, פזיזה ומסכנת**" (עמ' 19 22-11). בת/1 הדגיש השוטר כי הנאשם נהג בפראות לא ציית לתמרור עצור וכלי רכב בלמו על מנת למנוע תאונה. הוא אף המשיך בנהיגתו הפראית כאשר השוטר בעקבותיו. גם בת/2 חזר השוטר על דבריו ואף הוסיף כי הנאשם, בבירחותו, הניס הולכי רגל שחצו את הכביש, המשיך בנהיגה "**פראית תוך כדי שאני שומע את חריקת גלגליו וקול המנוע הנשמע גבוה ומאומץ**" (עמ' 2).

הדעת נותנת כי אם אכן זה היה אורח נהיגת הנאשם, הרי **שרק כתוצאה ממרדף** עלה בידי השוטר לשמור על קשר עין עם מכונית הנאשם ואף להדביק אותה.

הפקח העיד כאמור לעיל, **כי לא היה כלל מרדף** וכי בדרך נהיגת הנאשם לא הייתה הפרעה למכוניות או להולכי רגל.

יש לציין כי הפקח דיווח **לראשונה** למוקד העירוני **רק בתום האירוע. (עמ' 41 שורות 1-2).** בשום

שלב הוא לא מדווח על נהיגה מסכנת חיים ולא מבקש עזרה קודם לכן.

הנה כי כן, לא ניתן לבסס ממצאים עובדתיים אשר לדרך נהיגת הנאשם.

(ה) היבט לא ברור נוסף עולה מעדות הפקח : לדבריו, היה עד לירי וכי קודם לירי עמד השוטר מול חזית רכב הנאשם. אין מחלוקת שהשוטר הדגים קפיצה לצד שמאל. ההדגמה, נשמטה לצערי מהפרוטוקול מיום 8.2.17 אך הדברים זכורים לי היטב והיא אף עולה בקנה אחד עם מיקום פגיעת הכדור **בגלגל הימני האחורי**. הפקח, מנגד, העיד דברים הפוכים לחלוטין. על פי עדותו, השוטר קפץ לימין וירה על **צד שמאל** של המכונית. משנתבקש להבהיר פשר הסתירה השיב כי **חברים לעבודה סיפרו לו על מיקום הנזק בצד שמאל!** (עמ' 45 שורה 22). כאן עולה מאלה השאלה, אם אכן היה עד לאירוע בו עומד השוטר מול חזית מכונית הנאשם, מדוע נזקק לסיפורי חבריו עד אשר מסר גרסה הפוכה לחלוטין בשאלה זו. מכאן, שקשה לבור את הבר מן התבן ולקבוע ממצאים על פי עדות זו.

לא זו אף זו. קיימת סתירה בין גרסת השוטר בנקודה זו בת/1 (עמ' 2) כי קפץ לימין לבין ההדגמה בבית המשפט כי קפץ לצד שמאל. קיימת כמו כן סתירה בין הנאמר בת/1 לבין השחזור אשר בוצע על ידו. צפיתי בדיסק השחזור, ת/3, שם מדגים השוטר קפיצה **לצד ההפוך**, לשמאל, המתאימה למיקום הנזק.

כאן המקום לציין כי על פי גרסת הנאשם, השוטר לא היה בשום שלב מול חזית רכבו, לפי שהיה עם חלק ממכוניתו בתוך רח' דונולו. וכי השוטר ירה לכיוון מכוניתו מיד לאחר שנחלץ מהניידת אשר הייתה מעורבת בתאונה. מיקום הנזק עולה בקנה אחד גם עם גרסת הנאשם כי השוטר היה ברח' קוטלר שעה שירה לכיוון צד ימין אחורי של מכוניתו. במצב הנתון, כאשר חלק ממכוניתו ברח' דונולו בעוד מכונית השוטר ברח' קוטלר לא יכול היה להבחין בשוטר גם לו חפץ בכך. רק בשלב זה, לשמע הירייה בטבורה של עיר הבליחה בהכרתו האפשרות כי מדובר בשוטר ולא בעבריינים ועל כן מיהר להתקשר לחברו עד ההגנה על מנת שיברר נקודה זו. לאחר שהחבר אישר זאת, אחרי בירור שערך, המתין לו הנאשם על מנת ללכת עמו למשטרה.

(ו) השוטר והפקח סותרים זה את זה בנקודה מהותית נוספת. לדברי השוטר, הוא ביצע ירי לעבר מכונית הנאשם לאחר שחש בסכנה לחייו בהיותו מול חזית רכב הנאשם. (עמ' 24 משורה 25 ואילך). לשאלה כיצד אם כן הכדור נורה לעבר **הגלגל ימני אחורי**, השיב " **זה ענין של בליסטיקה**" (עמ' 25 שורות 5-6). את הקושי מיישב הפקח כאשר הוא קובע כי הירי בוצע שעה ש"**הרכב בשלב נסיעה, מתרחק מאתנו**" (עמ' 44 שורות 26-31).

אם אכן הירי בוצע שעה שמכונית הנאשם מתרחקת, כמאמר הפקח, לא ברור מדוע בחר השוטר לעשות כן כאשר נמצאים במקום הולכי רגל, **על פי דבריו שלו** (ת/2 עמ' 2, 8 שורות מהסוף ואילך).

(ז) על מנת להוסיף מבוכה על מבוכה ראוי ליתן את הדעת לטענת הנאשם העולה בקנה אחד עם עדויות השוטר והפקח. לדבריו, משהבחין ברכב מהבהב מאחור הוא סבר כי מדובר בנהג המכיר אותו ועל כן האט מהירות נסיעתו ואפשר לו להדביק אותו. ברגע שהרכב הגיע במקביל אליו הנוסע צעק לו לצאת מהמכונית. הוא חשש כי מדובר בשני "ערסים" אותם הכעיס כאשר לא אפשר להם להשתלב בנתיב נסיעתו ועל כן התעלם מפנייתו (עמ' 51 לפרוטוקול).

כאמור לעיל, אירוע זה אינו שנוי במחלוקת למעט שאלת זיהוי יושבי הרכב כאנשי חוק. קשה להעלות על הדעת כי בנסיבות הללו לאחר שהנאשם האט מהירות נסיעתו, הוא יבחין בשוטר, יתעלם מהוראתו וימשיך בנהיגתו משל דבר לא אירע. **יפים הדברים שבעתים כאשר אף לדברי השוטר עצמו נתיב נסיעת הנאשם היה עמוס לעיפה במכוניות, אותן מכוניות אשר מנעו ממנו להיכנס לנתיב נסיעת הנאשם ולחסום אותו..**

(ח) אשר לעבירה של עקיפה בקו הפרדה רצוף, אני מקבל את גרסת הנאשם כי בדבריו "עברתי" הוא התכוון לכך שלא חצה את הקו וכי שני הגלגלים השמאליים היו על הקו.

שקלתי אם להרשיע את הנאשם על פי הודאתו באי ציות לתמרור ב'37 עצור (עמ' 54 לפרוטוקול) אולם מצאתי כי לא יהיה זה לנכון לעשות זאת בנסיבות המתוארות לעיל.

(ט) בחינת התנהגות הנאשם, **לאחר מעשה**, מעלה תמיהה. אם חש כי הוא נרדף על ידי עבריינים וביתר שאת לאחר הירי, מדוע לא התקשר מיידית למשטרה. עוד יש לתהות מדוע לא הסגיר עצמו מיד לאחר מכן למשטרה משהוברר לו כי שוטר מעורב באירוע.

לאחר שבחנתי את הסבריו מצאתי כי אין בכח התמיהות לערער את הספק הסביר.

4. כאמור לעיל, לאחר בחינת ראיות התביעה הגעתי לכלל מסקנה כי יש לבחון את ראיות התביעה **כמקשה אחת**, בבחינת **"לא פליגין דיבורא"**, ולא ניתן לחלקן באופן הגיוני כך שחלק אחד יידחה וחלק אחר יאומץ. ראה לעניין זה ע"פ 4977/92 **חליל ג'ברין נ' מדינת ישראל**, פד"י, מז(2), 696.

אין לי אלא לחתום את הכרעת הדין בדברי כב' השופט אלון (כתוארו אז) בע"פ 190/82 **מרכוס נ' מדינת ישראל** פ"ד לז(1) 225:

" קשה ומלאת חתחתים היא מלאכתו של השופט בבקשו להגיע לחקר האמת. כלי אומנותו על כורחו מוגבלים הם: "כי האדם יראה לעיניים, וה' יראה ללבב" (שמואל א, טז, ז)."

התוצאה הינה כי לא עלה בידי התביעה להוכיח את הנטען כלפי הנאשם מעל לכל ספק סביר.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ג' תמוז תשע"ז, 27 יוני 2017, במעמד הצדדים